

Og det var så landbruget ...

I alle kredse er det i dag blevet god tone at referere til nødvendigheden af CO₂-reduktioner. Der findes ingen politiske fløje, der betvivler nødvendigheden af en stor indsats for at imødegå en klimakatastrofe. Det ligger også mange år tilbage, at et dansk medie har draget tvivl om forskernes fremskrivninger.

Men med regeringens seneste udmelding om en "nødvendig" begrænsning af CO₂-reduktionskravene til landbruget, er der kommet en stor elefant ind i de rum, hvor man tidligere talte om den enestående danske indsats. Medierne vover ikke at nævne det, vil ikke tro, det er sandt og er komplet forvirret:

Det med de 70% CO₂-reduktion i 2030 var kun ment for sjov!

Det har været fast omkvæd i uendelig mange diskussioner, at uanset hvad, ville man komme i mål med de bebudede reduktioner. Det lå fast og var ikke til diskussion.

Men man har nok aldrig for alvor troet på det. Først kom hockeystaven, med dens ubegribelige form for logik. Så et NEJ til CO₂-skat. Herefter kom trafikudspillet, hvor man regner med en stigning i bilparken - med kun en mindre del som elbiler. Og nu udrulles en landbrugsudspil, det ligger milevidt fra målsætningen - også selvom man via inddragelse af lavbundsjord havde en nem metode til markant forøgelse. Samtidig er befolkningen fodret med forsikringer om, at man arbejder på fuld tryk på at finde teknologier, der skal klare over halvdelen af de ca 20 mio ton, man har foregøglet at ville spare.

Nu har den første formand for FN's klimapanel, sir Robert Watson, som er en af de mest respekterede klimaforskere i verden, taget bladet fra munden og siger ligeud, at tiden for ønsketænkning er ovre. "Hvis vi vil beskytte menneskeheden, må der ske store og vedvarende reduktioner i CO₂-udledningerne NU". Om ideen med CO₂-fangst, udtaler han, at den kun "svækker forståelsen af, hvor meget det haster".

Først var der Klimarådets utvetydige konklusion om, at regeringen slet ikke havde kurs mod det ambitiøse mål - og nu er ministeriets forsikringer om geniale virkemidler lagt i graven af kompetente - og dybt ulykkelige - forskere. Tilbage er blot et grusomt ekko af de illusioner, som skulle passivisere de unge - og foregøgle for resten af befolkningen, at der fandtes en plan. Det ses med al ønskelig tydelighed, at niveauet hører til i et afsnit af Olsen Banden.

I Phie Ambos dokumentarfilm, 30/70. ser vi to dedikerede mennesker, der med en tydelig erkendelse af situationens alvor, baner vejen til det markante flertal for 2030-målene. Vores gæt er, at kollegaerne måske ikke har haft den store faglige indsigt, men lader sig overbevise, fordi de to stålsatte personer insisterer på, at planen kan gennemføres, uden den koster velfærd.

Men der har på intet tidspunkt været belæg for det teknologiske fix - hvilket i sådan set heller aldrig har påstået, men vender tvivlen 180 grader og roser jer selv for modet til at satse på en utopi.

Vi forstår ikke, at Klimaministeriets mange kvalificerede medarbejdere har kunnet udholde at føre befolkningen bag lyset.

Bjørn Tving Stauning
KlimaCaféGruppen
6. maj, 2021